

De bon grat

Existent, com existeix, el verb agradar, n'hi ha molts que no vacil·len a fer ús del substantiu «agradó» que, quan s'hi miren —en el llenguatge escrit o en el declamatori— transformen —catalanitzen— en «grat». Algú altre, en canvi, operant a la inversa, és a dir, partint de la clara inadmissibilitat de «agradó» o «agrat», rebutja també el verb agradar o, si més no, procura evitar-lo i recorre, també quan s'hi mira, a algun dels seus nombrosos sinònims: plaure, satisfer, abellir, venir de gust, etc. Però no n'hi ha cap necessitat. No hi ha res a objectar contra el verb agradar, forma ben catalana i que pertany a una família nombrosíssima de mots.

Podriem dir que la paraula bàsica d'aquesta família és el substantiu grat, que és també una forma adjectiva, de què prové —de la seva forma llatina— el verb agradar, el qual ha originat els adjectius agradable, agradós i agradivol. És evident que l'ús del substantiu grat ha experimentat un cert retrocés, segurament a causa de la concurrència de gust, que ha ampliat notablement l'extensió del seu sentit. Avesats a dir, i a sentir dir, Això no és del meu gust, una frase com Això no és del meu grat pot resultar insòlita o estranya per a molts. Però és una frase totalment correcta i amb una bona tradició a l'idioma. En canvi, Fer una cosa de grat és encara una frase ben habitual, que no sobta ni aquells que no la fan servir mai. De fet, en aquesta frase, el conjunt de grat es pot considerar ja com una locució adverbial. És el primer pas de tot un procés d'adverbialització del substantiu grat: de grat, de bon grat, de grat o per força, de mal grat. I, encara, de tot un procés de gramaticalització més ampli, amb les seves formes compostes: la locució adverbial a gracienc (no sense voler), les formes preposicionals malgrat i a desgrat de, i la locució conjuntiva malgrat que.

ALBERT JANE